

Isten nem halt meg! – Mi ezt valljuk az „Isten halálát” hirdető ateizmussal szemben. Az Örökkévaló nem halhat meg, legfeljebb az emberi tudatokból, lelkiismeretekből van távol, számukra rejtőzik, valami az isteni Nap és az emberi szem közé került: az emberi gőg felhője elhomályosítja a Napot: *napfogyatkozás történt.*

Isten nem halt meg

Az ebben a könyvben összegyűjtött írások előadássorozataim darabjai, melyek az utóbbi három évben a Vatikáni Rádió magyar műsorában és Budapesten, a Párbeszéd Házában hangzottak el a pápák által meghirdetett új evangelizálás témakörében.

A kedves Olvasó virtuális párbeszédet folytathat a szerzővel, aki sorozataiban maga is jeles szerzőkkel és keresőkkel párbeszédben igyekezett elmélyíteni az emberi lét és a keresztény hit alapkérdéseit, tekintettel a modern, sőt posztmodern kor szellemi helyzetére, amelyet az istentagadó Nietzsche metaforájával szoktak jellemezni: „*Isten meghalt*”. Ez a metafora sokak számára a racionalitást és a szekularizmust végletekig eltúlzó *modernitást* jelöli.

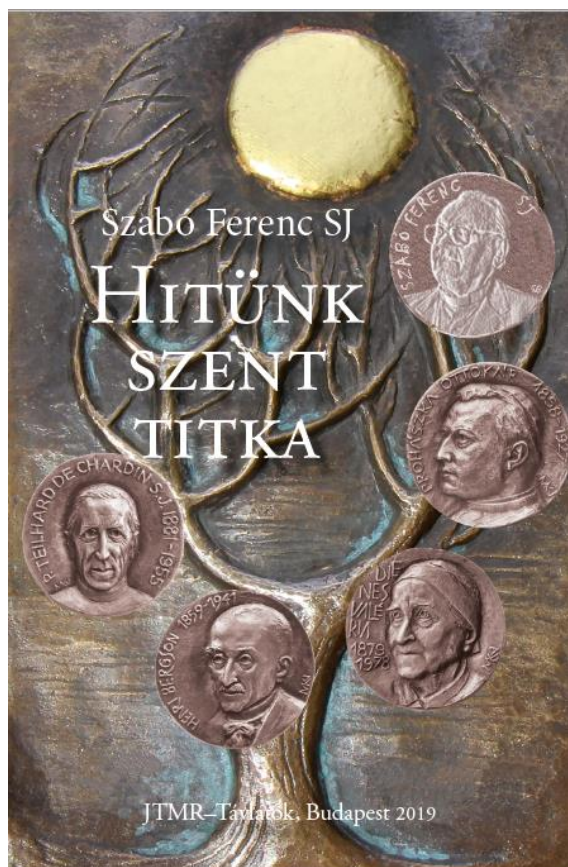

(Foto Magyar Kurir/Thaler Tamás)

Dr. Szabó Ferenc SJ (1931. február 4.) 1953-ban lépett a jezsuita rendbe, 1962-ben Brüsszelben szentelték pap-pá, 1966-ban Párizsban teológiából doktorált, 1967–1992 között a Vatikáni Rádió magyar műsorát szerkesztette, vezette. Közben

kibontakozott írói munkássága; 1992-ben ezt folytatta a *Távlatok* című jezsuita folyóirat főszerkesztőjeként. Számos könyve közül jelentősebbek: Pázmány Péter, Prohászka Ottokár és Henri de Lubac SJ életművéről közzétett monográfiái.

Ebben a kis könyvben összegyűjtött előadás-sorozatai az utóbbi három évben a Vatikáni Rádió magyar műsorában, illetve bővebben Budapesten a Párbeszéd Házában hangzottak el a pápák által meghirdetett új evangelizálás témakörében.

Hitünk szent titka

A 2020 szeptemberére meghirdetett, Magyarországon megrendezendő 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus előkészületeihez csatlakozva újabb könyvemben *Dienes Valéria* (1879–1978) filozófus és lelki író válogatott naplójegyzeteinek, *eucharisztikus eszmélődéseinek közélettel szerelnék hozzájárulni „Hitünk Szent Titka” elmélyítéséhez.*

Henri Bergson tanítványa volt, akinek spirituális filozófiája lelkiatyjának, Prohászka Ottokár püspöknek és a jezsuita tudósnak, Teilhard de Chardinnek misztikáját is befolyásolta, s Dienes Valéria maga teremtette meg e rokon gondolkodók között azt az „eszméletcserét”, amelyből eucharisztikus misztikája kibontakozott.

Ennek a könyvnek központi fejezete Dienes Valéria gazdag, jórészt még feldolgozatlan szellemi kincstárából merít: az Eucharisztia megéléséből született eszmélődéseket kellő bevezetésekkel és kommentárokkal teszem közzé.

A borítót Miletics Katalin plakettjeinek (érméinek) felhasználásával, Tamás Erzsébet és S. Szabó Péter összeállítására nyomán Horváth Andrea készítette.

Dienes (Geiger) Valéria (1879–1978) filozófus, Henri Bergson tanítványa, műveinek fordítója, Prohászka Ottokár lelki lánya és eucharisztikus lelkiségének terjesztője („imaórák”), Teilhard de Chardin műveit fordítva a tudós jezsuita fejlődő Mindenségében felfedezte a bergsoni gyökereket és a Prohászkaéval rokon eucharisztikus lelkiséget.

Három „mesterét”, szellemi társát összekapcsolva született az az „eszméletcseré”, amely Dienes Valéria eucharisztikus misztikájában virágzott ki. 1924-es megtérése után az Oltárszentség „isten erőterében” élte le hosszú életét; élete utolsó évtizedében nemcsak némán imádkozta, hanem versbe szedte és énekelte „hitünk szent titkát”, a szentmisét és Jézus életének misztériumait.

Temetésekor, 1978. június 27-én, lelkiatyja, Belon Gelért püspök így jellemezte: „Emberi mértékkel mérve óriás volt, életkorát tekintve is. (...) Úgy élt közöttünk, mint nagy idők tanúja. Történelmivé vált nevek hordozóinak társa és szellemi közösségük tagja volt. (...) És óriássá nőtt a lélek fölfedezésében, az igazság keresésében, a Szabadság tisztelésében és a Szeretet szomjazásában...”

Az élő Isten felé

Naplójegyzetek – olvasás közben

„Magadnak teremtettél minket, és nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned.”

(Szent Ágoston, *Vallomások* I,1)

Szabó Ferenc SJ

AZ ÉLŐ ISTEN FELÉ

Naplójegyzetek

Szent Ágoston híres vallomása jól jelzi az itt összegyűjtött naplójegyzetek, személyes eszmélődések vonulatát, „piros fonalát”. A létezés titkáról, a Kezdet és a Vég között vívódó, testbe öltözött szellem Végtelen (Isten) utáni vágyódását éli meg az ember, aki Pascal szerint „végtelenül túlszárnyalja az embert.”

Főleg a 2017/2018-as évek olvasónaplóit teszem közzé e kis füzetben. Az utóbbi két év alatt már egyre inkább előre tekinttem jövőm, a Vég felé. A múlt, eredetem titka, „véletlen” volta és létezésem valósága továbbra is döbbenettel töltött/tölt el. Ma már inkább a bizonytalanul biztos vég, halálom misztériuma foglalkoztat reflexióimban, olvasmányaimban, imáimban.

Az egymást követő fejezetekben ugyanaz a motívum tér vissza, a megválasztott olvasmányokhoz kapcsolódó naplójegyzetekkel.

Igaz, egy-egy rendtárs, barát, ismerős váratlan halálhíre (egyeseink fiatalabbak nálam) megborzongat, mert megsuhint a Semmi jeges szele, mégis – hála évi lelki gyakorlataimnak is – ma már inkább derűvel és kíváncsian (nem félelemmel!) készülődöm arra a pillanatra, amikor – Jézus és Mária nevével ajkamon – átmegyek a titokzatos szellemvilágba, az élő Isten közelébe, a szeretetközösségbe.

Mint az idős Karl Rahner rendtársam, alig merem kiejteni Isten nevét, szinte agyonnyom a végtelen nagy és szent Misztérium. És micsoda csodálatos élmény lesz, ha találkozom Vele, és nemcsak szeretettel, hanem Szent Ágostonnal és Pascal-lal vagy a kedves Lisieux-i Terézzel, aki élete végén átment a sötét éjszakán, szenvedett a hitellenes kísértésektől. Vele együtt hiszem és remélem: „Nem halok meg, hanem átmegyek az (örök) Életbe.”

(Foro Magyar Kurír/
Tóth Tamás)

NYÁRI ÉGBOLT?

Szép nyarunk épp öszre változott készülőds télre – mint annyiszor már látom képzeletben: egy sereg madár csipogva készülődik Afrikába... Én készülök egy másik hazába – de hát hol van igazi hazám?

A nyári égbolt köddé változott Napod elvész csak a fűkő Hold süt rád majd fagyos éjszakákon didergő hontalan maradsz már te magányos költöző madár!

De ne a néma csillagok között keresd a békét örök nyugtalan bár Teremtőd ott is jelen van játszik a csillagokkal gondatlan...

Maradj a Földön: itt a szívközelben találkozol Vele – a belső végtelenben meg a körötted élő szenvedőkben mert a Szeretet testbe költözött!

Hited terít rád nyári égboltot mindig láthatod meleg Napod hisz csillag leszel Isten új égén sütkérezhetsz Aryád tenyerén!

Dobogókő, 2018. szeptember 23–27.